

dende ankenævn, er forpligtet til at efterleve nævnets afgørelser. I de nævnte tilfælde må nævnets afgørelse sidestilles med et frivilligt forlig, der etablerer et særligt retsgrundlag, hvis afgørelsen pålægger virksomheden en forpligtelse og fastslår dennes størrelse.

Også *administrative afgørelser* kan udgøre et særligt retsgrundlag, hvis kravets eksistens og størrelse fremgår af afgørelsen, og afgørelsen er bindende for parterne, fordi den hverken kan indbringes for nogen anden administrativ myndighed eller for domstolene, eller fordi den ikke er indbragt for en anden administrativ myndighed eller for domstolene inden for en foreskrevet frist. Som eksempel kan nævnes en taksationsmyndigheds afgørelse om ekspropriationserstatningens størrelse, som ikke indbringes for en højere administrativ myndighed eller for domstolene inden for den i lovgivningen fastsatte frist herfor.

Ud over administrative afgørelser om krav mellem private og privates krav mod det offentlige vil også administrative afgørelser om det offentliges krav mod private være omfattet, hvis der er tale om afgørelser, der opfylder de nævnte betingelser.

Til stk. 2

I stk. 2 foreslås det, at der i tilknytning til reglen om særligt retsgrundlag medtages en bestemmelse om, at krav på senere forfaldne renter, gebyrer og lignende forældes efter hovedreglen i § 3.

På samme måde som efter gældende ret vil bestemmelsen om særligt retsgrundlag således alene omfatte kravet på hovedstolen samt renter, der er påløbet (og ikke er forældet) på tidspunktet for tilvejebringelsen af det særlige retsgrundlag. Krav på renter, der påløber efter tilvejebringelsen af det særlige retsgrundlag, vil derimod være omfattet af hovedreglen i § 3, stk. 1, om en forældelsesfrist på 3 år. Også gebyrer, herunder rykkergebyrer, og lignende forældes efter 3 år, jf. § 3, stk. 1. Det samme gælder krav på selskabsudbytte.

Til § 6

Til stk. 1

Det foreslås i stk. 1, at hovedstolen i henhold til *pengelån* – på samme måde som hovedstolen for krav, der hviler på et særligt retsgrundlag – skal være omfattet af en forældelsesfrist på 10 år regnet fra forfaldstidspunktet, jf. § 2, stk. 1.

»Pengelån« omfatter såvel *lån*, dvs. kreditaftaler med fast lånebeløb, som *kreditter*, dvs. kreditaftaler med variabelt lånebeløb, f.eks. en kassekredit. Også ubevilgede overtræk på konti i pengeinstitutter er omfattet af bestemmelsen.

Sælgerens fordring i et kredittøb kan ikke betragtes som et pengelån og er derfor omfattet af den almindelige forældelsesfrist på 3 år, jf. § 3, stk. 1. Tredjemands fordring i et oprindeligt trepartsforhold, jf. kreditaftalelovens § 5, nr. 2, må derimod betragtes som en fordring i henhold til et pengelån. Fordringer i henhold leasingaftaler vil også være omfattet af bestemmelsen, hvis det må antages at have været meningen, at leasingtageren skal være ejer, jf. kreditaftalelovens § 6, stk. 2.

At krav i anledning af ubevilgede overtræk på konti i pengeinstitutter forældes på samme måde som bevilgede lån og kreditter, er for så vidt angår overtræk på indlånskonti ensbetydende med, at sådanne krav forældes 10 år efter tidspunktet for den enkelte debitering, jf. stk. 1 sammenholdt med § 2, stk. 1. Det samme gælder ubevilgede overtræk på kassekreditter med aftalt indfrielsestidspunkt.

Vedrørende begyndelsestidspunktet for krav i henhold til kassekreditter uden aftalt indfrielsestidspunkt, herunder overtræk på sådanne kreditter, henvises til bemærkningerne til særreglen i stk. 2.

Til stk. 2

En kassekredit uden aftalt indfrielsestidspunkt kan opsiges med et vist varsel, og forfaldstidspunktet må derfor anses for det tidspunkt efter aftalens indgåelse, hvor varslat ville være udløbet, hvis fordringshaver umiddelbart efter aftalens indgåelse havde opsagt aftalen.

For sådanne kreditter, der er bestemt til at løbe på ubestemt tid og ofte løber gennem mange år, foreslås i stk. 2 en undtagelse fra hovedreglen om, at fristen regnes fra forfaldstidspunktet. Det foreslås, at fristen som udgangspunkt regnes fra den seneste postering – indsættelse eller hævning – på kontoen, der er foretaget af andre end fordringshaveren. Bankens debitering af renter og gebyrer mv. tillægges således ikke betydning. Fristen løber dog senest fra det tidspunkt, til hvilket gælden måtte være opsagt til indfrielse.

Ved »kassekredit« forstås i bestemmelsen en kredit, hvor der er fri (ikke formålsbestemt) adgang til at hæve beløb inden for en bestemt kreditramme. Kassekreditter ydes navnlig af pengeinstitutter, men herudover også af f.eks. kreditkortudstedere.

Bestemmelsen omfatter også andre typer af lån med variabelt lånebeløb uden aftalt indfrielsestidspunkt, f.eks. lønkonti med overtræksret op til et nærmere fastsat beløb.

En kredit hos en leverandør vil ikke være omfattet af begrebet. En konto hos f.eks. et stormagasin er heller ikke en kassekredit i bestemmelsens forstand, da